

Sygn. akt IX Ka 981/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogusław Sędkowski

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 roku

sprawy **I. Z.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 27 marca 2013 roku sygn. akt II K 1147/11

na podstawie przepisów art. 437§1 kpk, art. 456 kpk, art. 636 §1 kpk

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonej I. Z.:

- na rzecz Skarbu Państwa 60 (sześćdziesiąt) złotych opłaty od kary przeciwko której skierowana była apelacja;

- na rzecz oskarżycielki prywatnej J. P. 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych jako zwrot kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 981/13

UZASADNIENIE

I. Z. prywatnym aktem oskarżenia została oskarżona o to, że w okresie od 09 listopada 2010 roku do 09 listopada 2011 roku w R. pow. (...) woj. (...) wielokrotnie używała pod adresem J. P. w jej obecności słów uznawanych powszechnie za obelżywe tj. o czyn z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

Sąd Rejonowy Końskich wyrokiem z 27 marca 2013 roku w sprawie II K 1147/11 uznał oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i na podstawie art. 216 § 1 kk w związku z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył I. Z. karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 2 kk warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata.

Rozstrzygając o kosztach sądowych Sąd na podstawie art. 628 pkt 1 kpk zasądził od oskarżonej I. Z. na rzecz oskarżycielki prywatnej J. P. kwotę 1044,72 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 300 złotych tytułem zwrotu zryczałtowanej równowartości wydatków związanych z postępowaniem, zaś na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty od wymierzonej kary.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonej zaskarżając wyrok w całości.

Powołując się na art. 438 § 3 kpk zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku a polegający na ustaleniu, że oskarżona popełniła zarzucany jej czyn, podczas ona sama konsekwentnie nie przyznała się do jego popełnienia, a Sąd oparł rozstrzygnięcie na zeznaniach niewiarygodnych świadków. W konsekwencji doprowadziło to do naruszenia art. 5 kpk i 7 kpk.

Podnosząc powyższe argumenty wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, ewentualnie o jego zmianę i uniewinnienie oskarżonej, Wniósł również o zwolnienie I. Z. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

W uzupełnieniu apelacji oskarżona I. Z. precyzując zarzuty podniesione przez swego obrońcę wskazała na niewłaściwe przesłuchanie świadków przez Sąd, polegające na niewskazaniu świadkom okresu czasu jaki został objęty aktem oskarżenia w związku z czym zeznawali oni o zdarzeniach, które miały miejsce poza okresem od 09 listopada 2010 roku do 09 listopada 2011 roku.

Skarżąca zarzuciła także Sądowi wybiórczą i jednostronną ocenę dowodów w postaci zeznań świadków, uznania za wiarygodnie zeznań obciążających oskarżoną przy jednoczesnym nieuwzględnieniu zeznań dla niej korzystnych, a także nie dopuszczenie dowodu ze złożonego przez nią pisma z podpisami osób (k. 69 – 73) i deklaracji zasłużonego pracownika (k.89). Oskarżona wniosła o uniewinnienie i zwolnienie jej od kosztów apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i to w stopniu oczywistym. Zasadniczy jej zarzut – błędu w ustaleniach faktycznych – został nieprecyzyjnie sformułowany, bo w rzeczywistości sprowadza się do kwestionowania oceny dowodów, w szczególności z zeznań świadków, jakiej dokonał sąd pierwszej instancji. Ustalenia sądu są bowiem pochodną tej oceny, skarżący zaś nie zarzuca sądowi, że dokonał ustaleń wbrew dowodom. Przeciwnie – przedmiotem zarzutu apelacji obrońcy (a podobne stanowisko prezentuje oskarżona w piśmie zatytułowanym „uzupełnienie apelacji” i wypowiedzi na rozprawie odwoławczej) jest fakt, że sąd oparł ustalenia na zeznaniach świadków, którzy zdaniem strony skarżącej wyrok – nie mówią prawdy. Obrońca oskarżonej i sama oskarżona twierdzą, że to właśnie oskarżona mówi prawdę.

Istotą rozstrzygnięcia sądu odwoławczego jest więc kontrola dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Sąd rejonowy dał wiarę świadkom H. i Z. małżonkom (...), H. M. oraz A. H. i D. O.. Wszyscy ci świadkowie, dwaj ostatni pośrednio, potwierdzili zarzut znieważania oskarżycielki prywatnej przez oskarżoną, uwiarygodniając w ten sposób także zeznania samej oskarżycielki prywatnej.

Sąd pierwszej instancji wyjaśnił w pisemnym uzasadnieniu wyroku (k: 151) dlaczego tak ocenił te dowody. Podkreślił w ustaleniach (k : 148) istnienie pomiędzy stronami niniejszej sprawy długoletniego konfliktu, w związku z czym dowody oceniał ze szczególną ostrożnością. Zwrócił uwagę, że Z. C. (1) został w przeszłości ukarany za groźby kierowane do oskarżonej. Sąd słusznie podkreślił, że fakty znieważań potwierdzają świadkowie H. M., H. C. i Z. C. (2), a pośrednio także świadkowie – policjanci D. (...), którzy nie mają interesu w tym, by sprzyjać którejkolwiek ze stron. Nie kwestionowanym w tej sytuacji faktem jest też to, że pokrzywdzona wielokrotnie skarżyła się na policji, że oskarżona jej ubliża.

O ile każdy z tych dowodów winien być i był oceniony bardzo ostrożnie a zeznania świadków – policjantów stanowią jedynie dowód pośredni, to ocena tych dowodów we wzajemnych relacjach prowadzi, zdaniem sądu pierwszej instancji do wniosku, że obrazują one rzeczywiste fakty. Ocenie tej nie można zarzucić braku logiki i kierowania się doświadczeniem życiowym, skarżący z resztą skutecznie takiego zarzutu nie podniósł, nigdzie bowiem nie wykazał logicznego błędu w rozumowaniu sądu czy braku kierowania się doświadczeniem życiowym.

Skoro zaś sąd rejonowy ocenił dowody zgodnie z regułami zawartymi w przepisie art. 7 kpk, brak jest podstaw do skutecznego kwestionowania dokonanej oceny dowodów. Nie jest taką podstawą odmienna ocena dowodów

dokonywana przez skarżącego, skoro – jak wyżej podkreślono – nie podważył on skutecznie sposobu rozumowania sądu.

W tej sytuacji sąd odwoławczy nie widzi podstaw do kwestionowania dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów w tej sprawie.

Sąd ten słusznie też podkreślił, że zeznania pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków nic istotnego do sprawy nie wnoszą (uzasadnienie k: 151). Czterej świadkowie – policjanci (M. K., D. J., D. C. i J. B.) wprawdzie uczestniczyli w interwencjach podczas sporów pomiędzy stronami, jednak ze względu na upływ czasu nie konkretnego na temat ich przyczyn i przebiegu powiedzieć nie mogli. Zeznania świadka W. C. nie opisują faktów lecz zawierają oceny stron niniejszego postępowania, dla rozstrzygnięcia istoty sprawy nie mają więc także znaczenia.

Zważywszy na to, że konflikt pomiędzy stronami trwa długo, sąd pierwszej instancji miał trudności w ustaleniu dat poszczególnych czynów. Przyjął jednak dopuszczalną konstrukcję czynu ciągłego (przestępstwa ciągłego) o jakim mowa w art. 12 kk. Oceniał dowody z dużą ostrożnością i – jak podkreślono – według kryteriów logicznego rozumowania i kierowania się doświadczeniem życiowym. Sąd odwoławczy nie widzi podstaw do kwestionowania tej oceny dowodów. Skoro zaś tak – ustalenia dokonane w oparciu o tak ocenione dowody uznać należy za poprawne. Tak więc i zarzut błędu w ustaleniach nie może być uznany za zasadny.

Mając na względzie przedstawione wyżej rozważania sąd odwoławczy, działając na podstawie przepisów art. 437 1 kpk i art. 456 kpk – utrzymał zaskarżony wyrok w mocy. Wobec zaś nieuwzględnienia apelacji wniesionej przez oskarżoną – to oskarżona ponosi koszty procesu związane z postępowaniem odwoławczym, zgodnie z art. 636 § 1 i 3 kpk.

Na koszty te złożyło się 60 złotych opłaty od kary przeciwko której skierowana była apelacja, stosownie do przepisów art. 8 i art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. Ne 49/83 p. 223 ze zm.) oraz 516, 60 złotych kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym przez oskarżycielkę prywatną, stosownie do przepisów § 14 ust. 2 pkt. 4 i ust. 7 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie... (Dz. U. nr 163/02 p. (...) z późniejszymi zmianami).

SSO Bogusław Sędkowski